

gælder, og hvor ikke. Og nu kan man drage de Grænser, hvorledes man vil, der vil altid opstaa enkelte ganske særlige Grænsetilfælde, hvor en i fuldstændig Overensstemmelse med Loven truffen Afgørelse vil vække Forundring, og som over for mangfoldige vil komme til at tage sig ud som en rent urimelig Fejl ved Loven. Jeg haaber, naar vi en Gang komme til en Revision af Ulykkesforsikringsloven, at vi da ogsaa kunne faa ændret netop det Punkt, som det ærede Medlem fremdrog, saaledes at man kan komme ud over adskillige af de Tilfælde ved Transport og Losning, som nu kunne volde kedelige Overraskelser for de tilskadekomne. Men hvad der end her bestemmes, saa vil der opstaa andre Grænsetilfælde, som ville tage sig akkurat lige saa grølle ud; det vil aldrig kunne undgaa, thi et Sted maa Grænsen jo drages.

Men dernæst fremdrog det ærede Medlem Spørgsmaalet om enetages og fleretages Bygninger. Her staar man over for et Spørgsmaal af en anden Art end det første, i hvilket Tilfælde Arbejdere, der ere beskæftigede med Ladning og Lodsning, ere forsikrede, og i hvilke ikke. Dette er et Forhold, man næppe har været klar over, da Loven behandledes, og først Praksis har vist, at der kan opstaa meget inkonsekvente Afgørelser. Spørgsmaalet om, hvorvidt Arbejdet paa enetages Bygninger bør komme ind under Loven eller ej, er derimod ikke et Spørgsmaal, som er dukket frem, medens man har arbejdet under Loven, men har tværtimod været meget nøje og grundigt drøftet, saavel i dette som i det andet Ting været Genstand for megen Overvejelse og under Sagens Behandling været formuleret paa forskellig Vis, men dog altid saaledes, at man i begge Ting har været enig om, at en Grænse skulde der drages mellem de større og de mindre Byggearbejder, ligesom Loven alle Vegne drager Grænser. Thi naar det ærede Medlem nævner nogle enkelte Eksempler, der skulde paavise det grølle ved denne Bestemmelse, saa kan man nævne akkurat de samme Eksempler i mangfoldige andre Virksomheder. Det er jo nemlig ikke saaledes, at det er paa den hele Industri og Haandværk, denne Lov er lagt, og at det er al Industri og Haandværk, der maa bære Byrden. For selve Haandværkets Vedkommende er det jo kun et forsvindende Antal Arbejdssteder, der høre under Ulykkesforsikringsloven. Naar det ærede Medlem fremdrog det mærkelige i, at Arbejdere ved fleretages Byg-

ninger ere ulykkesforsikrede, men Arbejdere ved enetages Bygninger ikke, kan han med ganske samme Føje fremdrage alle de andre Punkter i § 4, f. Eks. det mærkelige i, at en Snedker, der arbejder i et almindeligt Værksted, ikke er ulykkesforsikret, medens han er det, naar han arbejder i et fabrikmæssigt drevet Værksted. Det er ganske det samme Forhold, og det ene har ganske den samme Grund som det andet. Og Grunden er den, at Loven afgrænser Ulykkesforsikringen til visse Virksomheder, der ere forbundne med erhvervsmæssig Fare eller som benytte farlige Driftsmidler. — Spørgsmaalet om de enetages Bygninger har været drøftet fra den første Dag, Lovforslaget blev forelagt. Da det i sin Tid blev forelagt i Folketinget, lød den vedkommende Bestemmelse saaledes, at „Opførelse, Indretning, Istandsættelse og Nedbrydning af Huse i Kjøbenhavn og Købstæderne og i øvrigt af Huse med mer end een Etage foruden Kælder og Kvist“. Man kom senere bort fra dette, og dermed fra Bismagen af Spørgsmaalet om By og Land, og i Folketinget blev det ændret til „Opførelsen af Huse med mere end en Etage.“ Den endelige Ordning, og altsaa den, der nu findes i Loven, er truffet i dette Ting og er indført af det Udvalg, som her i Tinget behandlede Sagen, og anbefalet af det paa-gældende Udvalgs Ordfører, det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) bl. a. med nogle Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Ordføreren omtalte, hvorledes der burde findes en Indskrænkning, en Begrænsning for, hvilke Bygningsarbejder der skulde tages med under Ulykkesforsikringen og hvilke ikke, og paaviste, at den samme Begrænsning havde man andetsteds, havde den i alle Lande, hvor Ulykkesforsikring er indført. Det blev bl. a. omtalt, at i England lagde man Grænsen ikke efter Etagernes Antal, men efter Højden, saaledes at i England er Bygninger, der ere mere end 30 Fod høje, men ogsaa kun disse, indbefattede under Loven. I Sverige har man foreslaaet en lignende Grænse. Og den ærede daværende Ordfører udtalte derefter, at man kan drøfte, hvorledes man bedst skal finde et udtømmende Udtryk for denne Tanke. „Men“, siger han, „Tanken maa bibeholdes og er efter min Mening nødvendig at fastholde, naar vi ikke ville komme uden for Lovforslagets Ramme og medtage alle Smaaahaandværkere, som beskæftige sig med Bygningsforetagender. Dette kan imidlertid ikke